

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قرآنِ شریفِ فضل

۵۵۲۳۶

— (۱۲) —

نظام الدین احمد نظامت جنگ

مطبوعہ امیر الکتاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بدل بشنو اگر خواهی که راز فضل را دانی
 چه می گوید لسان الغیب انبیا پنهانی
 چنین آید بگوش دل نو اُصوت قرآنی
 گمے چوں لوح قمری گمے چوں رعد طوفانی
 سراپا جان تو گرد و سرور صدق ایسمانی
 درونت روح تو لرزد بگوش کیف وجدانی
 به چشم تو همی رویا زریگ کوه و میدانی
 چه رنگ نو بهار آید بسوئے باغ ویرانی
 زمین مرده جان یابد ز برق و باد و بارانی
 عجم میرد که تا یابد دگر جان از مسلمان
 نخواهد زینت دنیا چو یابد نور روحانی
 نماز نام ساسان و نه چین و سور ساسانی

ع
 مثل سورۃ نوح

ع
 مثل سورۃ نوح
 و سورۃ دهر

درینا گنج و مال و زر و ریغاشوکت فانی
 بجز یک جامه تقویٰ نگیرد ساز و سامانی
 سکندر و زرین خوابد کجا ز عم جبال رانی
 بنیر خاک ایران است دارا شاه ایرانی
 عرب از دشت بر خیزد مطیع امر ربانی
 قدم از دامن صحرا بند بر ارض رومانی
 چو عد نصر و فتح آید نمی ماند هر اسانی
 شود هر شکش آسان کمی کرد و فراوانی
 نه ماند خیره در عرش نه در کارش پیشانی
 خدا با او بهر جائے و کند بر او نگهبانی
 عرب را انشُرُ الْاَعْلَوْنَ آمد همچو فرمانی
 علمبردار دین حق رسد تا ملک سپانی
 عرب مختار بر و کمر و فرانش بدورانی
 مجاهد بیل حق سزاوار جهان بنانی

۱
 شام و عراق و مصر

بدتش قوتِ رومِ پهلش عقلِ یونانی
 و املکِ سلیمان و در ارتحِ سلیمانی
 ز موتِ آید حیاتِ روح و جانِ آید ز جانی
 چنین آثارِ رحمت را بخوان آیاتِ رحمانی
 ز قرآن در دل آید ز در دل ثنا خوانی
 دلِ صاحبِ دلال در دست اگر تو حالِ دلانی
 چنین پیشِ شیراز و چنین پیرِ خراسانی
 چنین تبریزی و رومی بکسبِ روحِ انشانی
 ز لحنِ بلبلِ نالان بیاموزد خوش الحانی
 یکله کو طالب در دست امید و آسانی
 چنین دارد که در دوش را بویِ خدا و رمانی
 یکجه حالِ دلش گوید چو حالِ دلِ شد اتفاقانی
 که سلطانیست و در دوش و در شیبست سلطانی
 تمنایست در دل و را فهمِ انسانی

و سلیمان علیهما السلام
 و سلیمان علیهما السلام
 (سوره: ب)

خیر و شکر انصاری

عراقی

عارفان

حافظ

بہ ارمائی و مایوسی و امید کی و حیرانی
 لقاے حق ہی خواہد کہ تا یابد و گرجانی
 ز خالق مژدہ بشنو تو را گوید کہ شادانی
 دلت روشن ز نور مابود تا و جہاں مانی
 مشو یا یوس از رحمت نہ دل را باز گردانی
 ز فیاضی کہ فیضش چنین فرماید از زانی
 کہ عکس نور شمس را کند الماس در کانی
 کند معدوم را موجود اندر محل امکانی
 نباشد مشکلی کانرا نگر داند بہ آسانی
 جزائے تو لقاے او بہ ہر احسان حسانی

لَا تَقْطُرُوا مِنْ حَيْثُ شَاءَ اللَّهُ

إِنَّ قَبْلَ الْكَافِرِينَ

هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ
إِلَّا الْإِحْسَانُ

(نظام الدین احمد نظامت جنگ)

۲۲ محرم الحرام ۱۲۶۸ھ

